

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA TÌNH - CỜ GẶP - GỠ

LUY-XI lạnh-lẹ hỏi bà Vệ-nỗ-linh :
—Con à, thưa má? Có phải bức
thơ của ông già kia chẳng?

—Chính phải. Con hãy ngồi một
lúc, má cần nói chuyện với con.

Ngồi trên ghế đầu thấp hơn ghế của
mẹ nuôi, Luy-xi ngược mắt nhìn về
mặt hiên-từ của bà. Bà cũng nhìn cô
rất âu-yếm, và dường như cố tìm cách
tốt nhứt để bày-tỏ cho cô thiếu-nữ biết
một vài điều kín-giấu. Bà nói rằng :

—Con ơi, mẹ nên dự-bị cho con gặp-
gỡ những sự thay-đổi lạ-lùng và quan-
trọng hòng xảy đến trong đời con.
Mẹ làm như vậy mới là phải lẽ.

—Những sự thay-đổi? Thưa má,
những sự thay-đổi ấy có tánh-cách
nào? Con muốn biết!

—Luy-xi ơi, có một gia-đình khác
đương chờ-đợi con, gia-đình ấy khác
hẳn gia-đình này. Nếu Đức Chúa
Trời muốn con đi ở trong gia-gình ấy,
thì chúng ta phải nghiêng mình vâng-
phục, vì biết ý-chỉ Ngài là trọn-lành.

Hai mắt chan-hòa giọt ngọc, Luy-xi
nói ập-ợ rằng :

—Nhưng, thưa má, con không muốn
đi! Con ở chỗ khác, ắt không hề được
sung-sướng. Xin má giải-bày cho con
hiểu tình-hình ấy có ý-nghĩa gì. Má
chưa tỏ với con một điều nào cả.

—Con yêu-quí ơi, má e rằng hiện nay
má không thể cho con biết thêm về
tình-hình ấy. Một giờ nữa, ông già
xem-xét con ở ngoài phố bữa nọ sẽ tới
đây. Trước khi nói chuyện với ông
ấy, má không thể quả-quyết hoặc giải-
bày một điều nào.

Tội-nghiệp, cô Luy-xi! Lòng cô man-
mác đến nỗi cô khôn nói nên lời! Cô

nghĩ đến những năm chứa-chan lạc-
thú ở trong gia-đình êm-ấm này. Có
lẽ nơi đáy linh-hồn cô cũng ần-núp
một mối hi-vọng rằng kẻ đã đi mất, tức
là chàng Duệ-la, sẽ trở lại, ăn-năn và
được ân-điền của Đức Chúa Trời thay
lòng dỗi dạ. Sự biến-cải lạ-lùng trong
đời cô sẽ chia-rẽ cô với chàng luôn
mãi chẳng?

Cô biết mình sẽ phải hi-sinh mọi sự
đó, nên lòng cô buồn-thảm vô-hạn ; cô
cúi đầu, khóc thồn-thức.

Khi cô đã hơi nguôi, thì lại có tiếng
xe ngựa dừng trước cửa, làm cho cô
ngước mắt lên. Cô vội chạy ra cửa sỏ ;
không đỡ màn che, cô cũng thấy ông
già bước xuống, vịn vào cánh tay tên
đầy-tớ theo hầu. Mấy bữa trước chính
tên này theo dõi cô. Có tiếng chuông
reo, và một phút sau, khách vào nhà,
cửa đóng lại.

Luy-xi đứng đó hồi lâu, ngắm-nghĩa
nào xe ngựa sang-trọng có dấu riêng
cần xà-cừ ở bộ yên cương, nào y-phục
đặc-biệt và lịch-sự của bọn đầy-tớ, nào
dáng đi đẹp-đẽ của mấy con ngựa. Cô
thử tưởng-tượng cuộc đời mới-mở ở
trước mặt mình. Nhưng nghĩ rằng
mọi sự đó sẽ gây cho lòng mình tan-
nát, cô bèn xây mặt đi và lại khóc
thồn-thức.

Đương khi có cuộc hội-kiến để nhứt-
định số-phận của cô, thì cô bồn-chồn,
áy-náy đến nỗi không làm được việc
gì. Cô ra ngoài, đứng trên cấp thang
xây ở ngoài sân, và nghe tiếng thì-thào
trong phòng khách của bà Vệ-nỗ-linh.

Họ nói thì-thào chỉ vậy? Cô biết họ
nói về cô. Cô phải chờ-đợi, nên thần-
kinh mệt-nhọc, hầu như khờ chụ.